

Апстракт

Неоспорно је да предмет оптужбе детерминише предмет пресуде, тј. мора постојати идентитет између оптужбе и пресуде. То значи да се пресуда може односити само на лица означена у оптужници - субјективни идентитет, и да мора постојати подударност између чињеничног стања садржаног у оптужници и пресуди - објективни идентитет.

Објективни идентитет између оптужбе и пресуде поседује формалну и материјалну компоненту. Формални идентитет претпоставља подударност правне оцене дела у оптужном акту и пресуди. Материјални идентитет, пак, представља подударност чињеничног описа дела садржаног у оптужном акту и у пресуди.

Кључне речи: **пресуда, оптужба, идентитет пресуде и оптужбе, поступак према малолетницима.**

Мр САША КНЕЖЕВИЋ*

ВЕЗАНОСТ ПРЕСУДЕ ОПТУЖБОМ

УВОД

Заштита права окривљеног у непосредној вези је са релацијом која постоји између оптужбе и пресуде. Законски оквир односа између оптужбе и пресуде, а поготово његове практичне импликације, директно утичу на остваривање права окривљеног, али и на оживотворење принципа истине. Дакле, приликом регулисања односа између оптужбе и пресуде законодавац је у деликатној позицији, која је резултат процесне дијалектике савременог кривичног поступка. Стога се поставља питање како уредити односе између оптужбе и пресуде, а да се притом омогући постизање циљева који су, у одређеној мери, противречни. Наиме, како ускладити принцип акузаторности са остваривањем принципа истине, као врхунског начела кривичног поступка, а притом створити услове за оптималну заштиту права окривљеног. Апсолутизација принципа акузаторности може умањити простор за креативну улогу суда, а тиме смањити шансе за постизање истине у кривичном поступку. Притом би доминација тужиоца у располагању предметом оптужбе, а тиме и пресуде, била од користи окривљеном, мада то, наизглед, дјелује парадоксално. С друге стране, свака релативизација принципа акузаторности може помоћи остваривању истине, али и ствара бојазан за остваривање људских права окривљеног. Стога се пред законодавцем поставља проблем да у троуглу између принципа акузаторности, начела истине и остваривања права окривљеног постави баланс који ће уравнотежити остваривање ових, у многоме, противречних циљева.

1. ИДЕНТИТЕТ ИЗМЕЂУ ОПТУЖБЕ И ПРЕСУДЕ

Општеприхваћена чињеница је да у савременом кривичном поступку овлашћени тужилац својим оптужним актом одређује предмет кривичноправног спора. Притом кривични суд може оптужбу прихватити или одбити. Уколико би суд при утврђивању чињеничног стања изменио или проширио наводе оптужбе, радило би се о суђењу без оптужбе (*nemo judex sine actore*), што представља апсолутно битну повреду одредаба кривич-

* Асистент Правног Факултета у Нишу.

ног поступка. У прилог афирмације принципа акузаторности иде и чињеница да окривљеном мора бити предочена јасно формулисана чињенична конструкција оптужбе, како би благовремено припремио одбрану. Дакле, неоспорно је да предмет оптужбе детерминише предмет пресуде, тј. мора постојати идентитет између оптужбе и пресуде. То значи да се пресуда може односити само на лица означена у оптужници - субјективни идентитет и да мора постојати подударност између чињеничног стања садржаног у оптужници и пресуди - објективни идентитет.

1.1 Субјективни идентитет између оптужбе и пресуде

Постојање субјективног идентитета између оптужбе и пресуде не изазива недоумице у теорији, али ни у судској пракси. Јасно је да се пресуда мора односити на лице против кога је подигнут оптужни акт. Субјективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји и уколико се промене неке чињенице везане за учиниоца кривичног дела (окривљеног), као што су нпр. облик виности (ако се утврди да је окривљени поступао нехатно, а не умишљајно као што је произлазило из оптужног акта), или, пак, врста саучесништва (пресудом се утврди да је окривљени саизвршилац, а не помагач). Дакле, означење неког лица у оптужном акту као подстрекача или помагача не подразумева да се то лице у пресуди не може третирати као извршилац, при чему неће бити нарушено постојање субјективног идентитета између оптужбе и пресуде. Уколико се, пак, на главном претресу утврди да оптужени није учинио кривично дело које му је оптужбом стављено на терет, већ да је кривично дело извршило друго лице, тада неће постојати субјективни идентитет између оптужбе и пресуде. Следствено томе, оптужени мора бити ослобођен од оптужбе, а стварни учинилац кривичног дела који није наведен у оптужном акту се не може огласити кривим и осудити. Немогућност да се на главном претресу, који је окончан ослобађањем од оптужбе лица које је означенено у оптужном акту, осуди стварни учинилац кривичног дела, произлази из чињенице да тужилац не може на главном претресу проширити оптужбу, или подићи нову оптужницу, против лица које није обухваћено првобитном оптужницом.¹ Све у свему, чини се да је нужност постојања субјективног идентитета између оптужбе и пресуде установа која се налази на линији одбране права окривљеног од њиховог угрожавања понашањем правосудних органа.

1.2. Објективни идентитет између оптужбе и пресуде

За разлику од субјективног идентитета, питање објективног идентитета између оптужбе и пресуде изазива контраверзе у теорији, али и у практичној реализацији овог принципа. Пре него што се размотре проблеми који прате теоријску експликацију и практичну реализацију овог принципа, потребно је указати да објективни идентитет између оптужбе и пресуде поседује формалну и материјалну компоненту. Формални идентитет претпоставља подударност правне оцене дела (правне квалификације) у оптужном акту и пресуди. Материјални идентитет, пак, представља подударност чињеничног описа дела садржаног у оптужном акту (оптужници, оптужном предлогу или приватној тужби) и у пресуди.²

¹ Види: Милица Стефановић-Златић: Повластице окривљеног у југословенском кривичном поступку, 1978, с. 02.

² Шире о томе види: Бранко Петрић, Идентитет оптужбе и пресуде у кривичном поступку, Правни живот, 1980, бр. 6-7, с. 13.

У теорији Кривичног процесног права постоји општа сагласност да није нужно постојање формалног идентитета између оптужбе и пресуде. Тиме се, *de facto*, питање објективног идентитета између оптужбе и пресуде исцрпљује у подударности материјалних компоненти (чињеничних описа) оптужбе и пресуде. Наиме, супсумирање чињеничног стања под одредбе Кривичног закона које је извршио овлашћени тужилац у оптужном акту не везује суд приликом правне оцене дела. У случају да кривични суд не прихвати тужиочеву правну квалификацију дела, окривљени може бити оглашен кривим по правној оцени дела од стране суда. Дакле, није потребно да се донесе ослобађајућа пресуда у погледу правне квалификације дела садржане у оптужном акту, а да се затим донесе осуђујућа пресуда по правној квалификацији коју је учинио суд. Но, без обзира под којом правном квалификацијом је донета пресуда, за исто кривично дело се не може поново судити ни под различитим правним квалификацијама.

Свакако да је за реализацију права окривљеног на одбрану значајнија чињенична конструкција оптужбе и њен утицај на пресуду. Међутим, може се прихватити становиште да и формална компонента објективног идентитета између оптужбе и пресуде има одређеног утицаја на ефикасно остваривање права на одбрану. Окривљеном није без значаја који ће се елементи бића кривичног дела узети у обзир при доношењу пресуде. Наиме, различите правне квалификације дела могу изискивати посебно доказивање појединих чињеница од којих ће зависити правна оцена кривичног дела.³ Међутим, за остваривање одbrane окривљеног је несумњиво значајније питање законитог и правилног утврђивања одлучних чињеница, јер питање правне оцене дела не може утицати на ефикасну одбрану окривљеног. Додали би смо да је то нарочито значајно за кривична дела која имају квалификаторне и привилегијуће облике, као и код правних конструкција насталих на основу привидног стицаја (продужено кривично дело, спло- жено кривично дело).

За остваривање одbrane окривљеног најважнија је материјална компонента објективног идентитета између оптужбе и пресуде. Међутим, управо је питање подударности чињеничне конструкције оптужбе и пресуде спорно, било са теоријског, или, са практичног аспекта. Најпре, у теорији кривичног процесног права не постоји сагласност о степену везаности пресуде оптужбом. Наиме, по широј концепцији у приступу овом проблему, суд је приликом чињеничног оформљења кривичне ствари везан за сам догађај који је предмет оптужбе. Протагонисти оваквог приступа постојању објективног идентитета између оптужбе и пресуде у први план истичу принцип истине, тј. сматрају да окривљени мора бити осуђен за оно што је у стварности заиста и учинио.

12

У складу са овим становиштем, суд би могао, с обзиром на резултат чињеничне реконструкције кривичног догађаја на главном претресу, да изменi чињенични опис дела садржан у оптужници, под условом да је кривични догађај остао исти. Заговорници овог става којим се релативизује везаност пресуде оптужбом захтевали су усвајање ове концепције приликом доношења сада важећег Закона о кривичном поступку. Међутим, законодавац није прихватио ову, ширу, концепцију поимања објективног идентитета између оптужнице и пресуде. Тиме је опстала на снази ужа концепција строге везаности пресуде за оптужбу, а то значи да чињенични опис дела садржан у оптужници детерминише чињеничну конструкцију пресуде.

За остваривање начела везаности пресуде оптужбом, а тиме и за остваривање права окривљеног на одбрану, значајно је одредити мерила за оцену постојања објективног идентитета између оптужбе и пресуде. У том контексту, круцијално је питање да ли суд може, у складу са чињеницама утврђеним на главном претресу, да мења чињенични опис дела ако тужилац оптужни акт не саобрази изменјеном чињеничном стању.

³ Ibid, с. 14.

Другим речима, поставља се питање да ли суд може донети пресуду уколико чињенично стање утврђено на главном претресу није идентично чињеничном опису дела садржаном у оптужном акту.

Истоветност одлучних чињеница на којима се заснивају оптужба и пресуда значи да у конкретном случају постоји објективни идентитет између оптужбе и пресуде. Међутим, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји и ако се појаве разлике у неким околностима које непредстављају конститутивне елементе кривичног дела. На пример, не мора постојати идентичност у погледу места, времена и средства извршења кривичног дела описаних у оптужници и пресуди, наравно уколико ови елементи кривичног дела непредстављају конститутивне елементе бића кривичног дела. Суштински посматрано, дело садржано у пресуди не сме бити различito од оног садржаног у оптужном акту. Притом је сасвим јасно да предмет оптужбе и пресуде неподлежи генусно различита кривична дела (нпр. убиство и проневера).

Динамичност поступка утврђивања чињеница може за последицу имати различитост чињеничних конструкција оптужбе и пресуде. Поставља се питање, да ли свака измена чињеничног стања произведена из доказног поступка на главном претресу значи да се ради о различитом кривичном делу, а тиме и о нарушувању објективног идентитета између оптужбе и пресуде. Имајући то у виду, у теорији кривичног процесног права је изложено гледиште о разликовању појма друго дело и друкчије дело. Према том схватању, дело је друкчије ако је у суштини остало исто, са неким модалитетима релевантним са кривичноправног значаја. Дело је, пак, друго уколико се на главном претресу утврди да је промењена суштина кривичног догађаја, чиме је дело добило сасвим други вид.⁴

Дакле, ако се ради о друкчијем делу, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји. У супротном, друго дело у односу на дело из оптужног акта значи да је објективни идентитет нарушен. Проблем је у томе, како утврдити да су промене чињеничног стања утврђене на главном претресу суштинске. У недостатку објективних мерила, судска пракса се мора окренути казуистичком методу - у сваком конкретном случају се мора утврђивати да ли је чињенично стање битно изменено у односу на чињенице садржане у оптужби.⁵

Занимљиво је становиште италијанске судске праксе, која у процени да ли је очуван објективни идентитет између оптужбе и пресуде полази од права окривљеног на одбрану. Уколико је чињенично стање у тој мери изменено да отежава реализацију одбране окривљеног (која заснива своју стратегију на чињеницама првобитно садржаним у оптужби), објективни идентитет је нарушен.⁶ Међутим, иако је неспорно да се при процени постојања истоветности одлучних чињеница садржаних у оптужби и пресуди мора полазити од права окривљеног на одбрану, проблем је како одредити критеријуме за оцену утицаја промењеног чињеничног стања на функционисање одбране окривљеног. Уосталом, у италијанској теорији кривичног процесног права је јасно предочено да само битне промене чињеничног стања могу отежати остваривање одбране, те стога у крајњој инстанци непостојање објективних критеријума за процену постојања подударности чињеничне основице оптужбе и пресуде остаје као проблем.⁷

⁴ Младен Грубиша, *Два напада на један важан принцип - принцип Забране reformatio in rebus*, Наша законитост, 1958, бр. 1-4.

⁵ Тихомир Васиљевић, *Систем кривичног процесног права СФРЈ*, с. 422.

⁶ Ibid, с. 422.

⁷ Foshini, према Васиљевићу, *Систем...*, оп. cit. с. 423.

Уколико се на главном претресу измени чињенично стање, то не може аутоматски да подразумева нарушање објективног идентитета између оптужбе и пресуде. Наиме, активношћу овлашћеног тужиоца на главном претресу може се предупредити нарушање објективног идентитета између оптужбе и пресуде. Сходно начелу мутабилитета, тужилац може на главном претресу изменити оптужбу и тако је саобразити чињеничном стању проистеклом из доказног поступка. Међутим, иако тужилац на главном претресу може увидети да се чињенично стање мења, он не може са сигурношћу утврдити став суда према измененој чињеничној основици кривичног догађаја. Јер, с правом се примећује да суд мора тако водити поступак да странке не примете како ће се вредновати поједини докази, што би представљало прејудицирање ствари.⁸ Из тих разлога, тужилац може одустати од измене оптужбе, страхујући да баш она може резултирати ослобађајућом пресудом. Уколико тужилац увиди да чињенична основица оптужбе не може опстati, тада он има могућност да одустане од оптужбе и тако издејствује доношење пресуде којом се оптужба одбија. Правноснажношћу ове пресуде тужилац може подићи нову оптужницу за друго кривично дело (управо оно дело које би произашло из резултата главног претреса).

У случају да тужилац не саобрази оптужнику измењеном чињеничном стању, суд би морао донети ослобађајућу пресуду. Наиме, у тој ситуацији, с обзиром на изменено чињенично стање на претресу, није доказано да је окривљени извршилац кривичног дела које му се оптужбом ставља на терет (чл. 350. ЗКП). Имајући у виду *ratio legis* установеvezаности пресуде оптужбом, јасно је да суд не може на штету окривљеног донети осуђујућу пресуду, проистеклу из измененог чињеничног стања на главном претресу. У супротном, радило би се о прекорачењу оптужбе - што представља битну повреду одредаба кривичног поступка апсолутног карактера (чл. 364. ст. 1. тач. 9.), о којој суд води рачуна по службеној дужности. Значи епилог жалбе било ког од овлашћених субјекта у овом случају је укидање првостепене пресуде и враћање на поновно суђење.

Из чињеничног стања измењеног на главном претресу може произести и кривично дело лакше од оног садржаног у чињеничном опису у оптужници. Поставља се питање, да ли тада, строго поштујући објективни идентитет између оптужбе и пресуде, треба донети ослобађајућу пресуду. Судска пракса је искристаписала став да суд може одступити од оптужнице у корист оптуженог, под условом да се не ради о другом кривичном делу. Дакле, суд би на основу измененог чињеничног стања могао донети осуђујућу пресуду против окривљеног за кривично дело које је лакше од оног из оптужнице, с тим да се ради о делу које се само по неким модалитетима разликује од дела које је предмет оптужбе.⁹

Може се сматрати да је овакав приступ објективном идентитету између оптужбе и пресуде био логичан у време када јавни тужилац није имао могућност да измени оптужнику и одмах окривљеном стави на терет лакше кривично дело (чл. 355. ЗКП). Пошто та могућност по позитивном праву постоји (истина има је само јавни тужилац), не види се разлог неуважавања - релативизовања објективног идентитета ако главни претрес исходије чињеничним стањем које повлачи осуду за кривично дело лакше од првобитно утеженог. Како остали овлашћени тужиоци немају могућност измене оптужног акта по скраћеној процедуре (чл. 355. ЗКП), у тим ситуацијама би се могло прихватити релативизовање објективног идентитета на напред описан начин.

⁸ Бранко Петрић, op. cit. c. 15.

⁹ Младен Грубиша, *Правила за практично решавање питања објективног идентитета пресуде и оптужбе*, Наша законитост, 1960, бр. 11-12, с. 613.

Ослобађајућа пресуда донета услед нарушавања објективног идентитета између оптужбе и пресуде не значи да је окривљени одагнао од себе опасност од осуде. Успехом жалбе тужиоца долази до укидања првостепене пресуде и поновног суђења пред првостепеним судом. Правноснажношћу ослобађајуће пресуде практично се цементира дејство принципа везаности пресуде оптужбом. Наиме, уколико се не ради о новом кривичном делу, тужилац ће због дејства начела *ne bis in idem* бити онемогућен да поново иницира кривични поступак за исто кривично дело.

2. ОПТУЖИВАЊЕ ОКРИВЉЕНОГ ПО чл. 355. ЗКП И ОБЈЕКТИВНИ ИДЕНТИТЕТ ИЗМЕЂУ ОПТУЖНИЦЕ И ПРЕСУДЕ

Законом о кривичном поступку (чл. 355.) јавни тужилац добија могућност да, након ослобађајуће пресуде донете због недостатка доказа да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет (дакле, чим се чињенична основица оптужбе није подударила са резултатом доказног поступка), подигне оптужницу за кривично дело проистекло из чињеничног оформљења кривичне ствари на главном претресу, условно речено, скраћеним поступком. Наиме, јавни тужилац има законску могућност да, одрицањем од жалбе на ослобађајућу пресуду у року од осам дана, издејствује да пресуда постане правноснажна раније од убичајеног тока ствари (пошто окривљени нема могућност да изјави жалбу против ослобађајуће пресуде). Услов за овакво поступање јавног тужиоца (не и других овлашћених тужилаца) је да се не ради о кривичном делу тежем од првобитно утуженог. На основу нове оптужнице отвориће се главни претрес пред истим већем, при чему није дозвољен приговор против оптужнице. Главни претрес, притом, може бити одложен, ради припремања одбране.

Овако конципирана могућност поновног оптуживања окривљеног који је претходно ослобођен од оптужбе заснованој на првобитно утужено кривично дело изазива полемичке тонове у теорији кривичног процесног права. Најпре, евидентно је да одредбом члана 355. ЗКП законодавац фаворизује тенденцију ефикасности кривичног прогона на уштрб тенденције оптималне заштите права и слобода окривљеног у кривичном поступку. Међутим, у прилог скраћене процедуре оптуживања окривљеног сагласно чл. 355. ЗКП се истиче да је и самом окривљеном у интересу да се поступак не одувожи. Затим се као добра страна овог законског решења наводи право окривљеног да затражи одлагање главног претреса ради припремања одбране. Најзад, ексклузивно право јавног тужиоца да поступа по овако конципиранијој скраћеној процедуре и једнократна могућност оваквог поступања јавног тужиоца (уколико и нова оптужница резултира ослобађајућом пресудом, јавни тужилац не може више поступати по овлашћењу из чл. 355. ЗКП), аргументи су који се истичу у одбрани законског решења из члана 355. Закона о кривичном поступку.¹⁰

Законском решењу из чл. 355. ЗКП, посматрано са аспекта одбране окривљеног, могу се ставити одређени приговори. Најпре, поставља се питање, да ли одрицање јавног тужиоца од жалбе може његу искључити право окривљеног на изјављивање жалбе, као што се то чини ст. 4. чл. 355. Закона о кривичном поступку. Тешко је прихватити чињеницу да се „једностраним изјавом волje једне стране дерогира-анулира изричито предвиђено процесно право друге стране.“¹¹ На овај начин се нарушава процесна

¹⁰ Ibid, с. 41.

¹¹ Бранко Петрић, оп. сит. с. 42.

равноправност кривичнoprоцесних странака, јер се окривљеном одузима право да самостално располаже Уставом загарантованим правом на жалбу! Поред тога, одредба чл. 355. ЗКП је у колизији са чл. 361. ст. 1. ЗКП, којим је предвиђено да се оптужени може одрећи права на жалбу тек када му пресуда буде достављена. Уколико јавни тужилац искористи право предвиђено чл. 355. ЗКП, окривљени губи могућност да изјави жалбу, и пре него што дође у ситуацију да прими отпраvак пресуде.

Други недостатак законског решења из чл. 355. Закона о кривичном поступку се огледа у томе што се овом одредбом анулира право окривљеног да иницира судску контролу оптужбе. Наиме, ст. 2. чл. 355. ЗКП је предвиђено да против нове оптужнице јавног тужиоца није дозвољен приговор. Тиме јавни тужилац добија право да суверено одлучује да ли ће оптужујући окривљеног за ново кривично дело користити редовну или скраћену процедуру по чл. 355. Закона о кривичном поступку.

Недостатак скраћене процедуре поновног оптуживања окривљеног по чл. 355. ЗКП је и што, иако је предвиђена могућност прекида главног претреса, питање је да ли ће окривљени имати довољно времена да припреми одбрану. Тешкоће могу настати и применом ст. 3. овог члана ЗКП, по коме се само изузетно могу поново извести поједини докази, изведени приликом решавања по првобитној оптужници. Наиме, питање да ли се доказни поступак за ново кривично дело може заснivати на доказима који су основ ослобађајуће пресуде за првобитно утежено кривично дело. Све у свему, из изложеног произлази да скраћена процедура за оптуживање окривљеног за кривично дело произашло из доказног поступка на главном претресу (по ослобађајућој пресуди за првобитно утежено кривично дело) изазива многе недоумице, те у знатној мери може угрозити право окривљеног на одбрану.

3. ОБЈЕКТИВНИ ИДЕНТИТЕТ У ПОСТУПКУ ПРЕМА МАЛОЛЕТНИЦИМА

Постављајући кривичну одговорност малолетника на квалитативно другачији начин од одговорности пунолетних учиниоца кривичних дела, законодавац је и поступак према малолетним учиниоцима кривичних дела учинио специфичним. Поред осталог, у поступку према малолетницима циљ је напуштање концепције строге везаности пресуде оптужбом. Наиме, према одредби чл. 482. ст. 4. ЗКП веће за малолетнике има овлашћење да донесе одлуку на основу чињеничног стања изменењеног на главном претресу. Дакле, веће за малолетнике није везано за чињенични опис дела из оптужног акта јавног тужиоца. Као ratio legis овог законског решења истиче се потпунија заштита личности малолетног окривљеног. Међутим, не види се разлог за ово одступање од начела везаности пресуде оптужбом, кад је управо оно установљено ради заштите интереса окривљеног. Притом, не види се разлог за фаворизовање принципа истине над везаношћу пресуде оптужбом, баш у поступку према малолетницима. Вероватно је предоминација суда у односу на јавног тужиоца у поступку према малолетницима установљена чл. 477. ст. 1. ЗКП резултирала и релативизацијом објективног идентитета изменеју оптужбе и пресуде у поступку према малолетницима. Наиме, према чл. 477. ст. 1. веће за малолетнике је овлашћено да процењује опортуност наставка кривичног поступка по одустанку јавног тужиоца од гоњења у припремном поступку. Тако, веће за малолетнике може наставити кривични поступак по одустанку јавног тужиоца у припремном поступку, при чему чињеница да ли се у овом случају ради о нарушавању начела акузаторности или, пак, о одустанку јавног тужиоца који нема онај процесни

значај као у редовном кривичном поступку (чл. 170. ЗКП), не мења ствар.¹² Битно је да релативизовање принципа везаности пресуде оптужбом у поступку према малолетницима, што није, чини се, мотивисано интересима малолетног окривљеног.

4. ЗАКЉУЧНА РАЗМАТРАЊА

Из изложеног произлази да је везаност пресуде оптужбом принцип који доприноси процесној равноправности кривично процесних странака, а тиме и заштити права окривљеног у кривично правном спору. Детерминишући својим оптужним актом чињеничну конструкцију пресуде, овлашћени тужилац на индиректан начин штити окривљеног од последица евентуалне судске арбитрерности у поступку мењања чињеничног стања на главном претресу. Одређивањем границе до које суд може ићи при чињеничном оформљењу кривичне ствари на главном претресу тужилац омогућава окривљеном да се у припреми одбране усредсреди на чињенични опис дела из оптужног акта. Ваљано припремајући одбрану, окривљени употребљује спектар средстава које му стоје на располагању у односу на кривично правни захтев за кажњавање.

¹² Бранко Петрић, оп. сит. стр. 39.

Mr SAŠA KNEŽEVIĆ

CONJONCTION DU VERDICT PAR L'ACCUSATION

Resumé

Il est indubitable que l'objet de l'accusation détermine l'objet du verdict, c'est à dire qu'il doit exister une identité entre l'accusation et le verdict. Cela veut dire que le verdict ne peut se rapporter qu'aux personnes désignées dans l'acte de l'accusation - identité subjective et qu'il doit aussi exister une corrépondance entre l'état de faits contenu dans l'acte de l'accusation et dans le verdict - identité objective.

L'identité objective entre l'accusation et le verdict possède une composante formelle et aussi une matérielle. L'identité formelle suppose une corrépondance entre l'appréciation du délit dans l'acte de l'accusation et dans le verdict. L'identité matérielle, de l'autre côté, représente la corrépondance de la description de fait du délit contenu dans l'acte de l'accusation et aussi dans le verdict.

12

* Assistant à la Faculté de Droit à Niš.